

Cvak!

Mám ráda fotky. Barevné i černobílé, staré i nové, lesklé i matné, vážné i rozesmáté, ty profesionální i ty letmo zachycené. Momentky ze života, střípky zastaveného času, odlesky minulých okamžiků. Nejlépe na papíře – takové, které si můžete vzít do ruky, založit do knížky nebo do peněženky, nebo třeba nalepit na stěnu.

Před pár dny jsem si nad svou postelí všimla prázdného místa, které si přímo žádalo o zaplnění. Vytáhnout ze skříně rodinná alba bylo dilem chvilky. Také krabice od bot je plná fotografií. Probíráám se jimi a brzy vím, že vybrat, které z nich to prázdné místo zaplní, nebude jen tak... Vždyť skoro u každé se musím zastavit! U každé se mi vybaví nějaká vzpomínka nebo příjemný pocit. Atmosféra momentu se vynořuje z paměti jako důvěrně známá vůně, kterou spolehlivě poznáte i po letech. Cvaknutí spouště fotoaparátu je téměř slyšitelné...

Cvak! Je mi pět let a společně s bráškou stojíme pod nazdobeným vánočním stromkem. Oči nám nadšením září víc než prskavky jiskřící na stroměčku...

Cvak! Je mi sedm a zpívám do mikrofonu na školní besídce. Spolužáci mi tleskají a spolu s nimi plný sál. A já – ač nejmenší z celé první třídy – si připadám najednou větší než všichni devátáci...

Cvak! Je mi dvanáct a obklopená kupou kamarádů sedím u svého narozeninového dortu. Přišlo jich tolik, že se skoro nevejdeme do záběru...

Cvak! Je mi patnáct a užívám si noční vigilií na Velehradě. Tisíce hvězd nade mnou a tisíce mladých lidí stejné víry kolem mě. Rty šeptají ta nejpříjemnější slova „Děkuji Ti, Pane..."

Cvak! Je mi osmnáct a ...

Probíráám se fotkami, u některých se usmívám, u některých přímo slzím smíchy. Připomínám si milé lidi, laskám se s prožitými chvílkami, nechávám si uběhlý čas plynout mezi prsty. Vlastně se procházím vlastní minulostí, napadá mě. Kdybych všechny ty fotky rozložila na zem, viděla bych svůj život jako mozaiku. Všechno důležité by v ní bylo! Ta myšlenka se mi zalíbí, a protože od nápadu k činu nemám obvykle daleko, už se chystám vysypat obsah krabice na podlahu. Ale moment – opravdu by to byl pravdivý obraz mého života...?

Na chvíli odkládám ty rozesmáté, barevné fotky plné štěstí. Zavírám oči a v paměti pátrám po obrazech, které žádný fotoaparát nezachytil...

Cvak! Je mi pět a řvu jako na lesy. Když vidím pramínek krve stékající mladšímu bráškovi po čele, už chápu, proč nám táta říkal, abychom se nehonili. Pociť, že za jeho rozbitou hlavu můžu já, je horší, než kdybych dostala pohledek...

Cvak! Je mi sedm a stojím před tabulí v hodině matematiky. Kamarádi mi z prvních lavic napovídají a učitelka radí, ale já – ač mi všechno ostatní jde samo – žmoulám v ruce křidu a připadám si malá, maličká, menší než znaménko minus uprostřed příkladu...

Cvak! Je mi dvanáct a sedím v lavici sama. Kamarádka mi řekla, že se mnou sedět nebude. Třídou se brzy rozlétá podezřelý šepot a zlomyslné divčí chichotání, ve kterém

poznávám své jméno. Nejistým pohledem pátrám po někom, kdo by se mě zastal...

Cvak! Je mi patnáct, klečím v prázdné kapli, slzy nezadržitelně tečou po tvářích a já se ptám Boha: „Kde jsi, když nejsi se mnou?!"

Cvak! Je mi osmnáct a ...

Vzpomínky založené někde v zadním koutě paměti. Snímky schované v zásuvce, kterou člověk nerad otevírá, přestože přesně zná její obsah. Pozapomenuté pocity, chvíle beznaděje, tmavé snímky bez blesku. Vlastně jsem ráda, že tohle nikdo nefotil... A přesto – i v tomhle poznávám svůj život. I když bych si takové záběry „za rámeček" nedala, i ony patří do mé minulosti. Vždyť mozaika je zajímavá právě proto, že některé její kamínky jsou světlé a jiné tmavé...

Jitka

Život je **šance** – využij ji.

Život je **krása** – obdivuj ji.

Život je **blaženost** – užívej ji.

Život je **sen** – uskutečni ho.

Život je **výzva** – přijmi ji.

Život je **povinnost** – naplň ji.

Život je **hra** – hrej ji.

Život je **bohatství** – ochraňuj ho.

Život je **láska** – potěš se s ní.

Život je **záhada** – pronikni ji.

Život je **slib** – splň ho.

Život je **smutek** – překonej ho.

Život je **hymna** – zpívej ji.

Život je **boj** – přijmi ho.

Život je **štěstí** – zaslouž si ho.

Život je **žít** – žij ho.

Matka Tereza – Hymna života

